

MARTA PALAZZESI

KUROFUNE

NAVELE STRĂINE

Traducere din limba italiană de
Cristina Gogianu

corint^vjunior

CAPITOLUL 1

Insula Madeira, 11 decembrie 1852

Dacă i-ar fi zis cineva că o navă de război americană avea să-și facă apariția la orizont în scurtă vreme, Tiago Barreto, de numai cincisprezece ani, i-ar fi răspuns că avea cu totul altele cu care să-și bată capul.

Întins printre șirurile de viță-de-vie, cu privirea îndreptată spre cer și cu mâinile încrucișate sub cap, își frământa mintea, gândindu-se la viitorul care-l aștepta.

Un viitor care fusese deja hotărât în întregime de tatăl lui. La fel ca toți cei din neamul Barreto de dinaintea sa, începând cu acel îndepărtat an 1612, când bunul Santiago Barreto arsesse ultimele resturi de trestie-de-zahăr de pe câmpurile sale ca să le transforme într-o vie, și Tiago urma să devină producător de vin. Viața lui avea să se învârtă în jurul

strugurilor: cultivarea lor, recoltarea, stoarcerea, fermentarea mustului, transferul în sticle și vinderea lor. An după an, deceniu după deceniu, până când o să ajungă pe patul de moarte – același pat în care sfârșiseră toți cei din neamul Barreto înaintea lui.

Dar numai după ce își va fi condamnat primul născut la același destin nefast.

— La naiba! strigă Tiago, plin de frustrare.

Se ridică în capul oaselor; în jurul lui se înșirau la nesfârșit numai butuci de viță-de-vie, lipsiți de frunze și fructe acum, urmând să fie curățați în așteptarea primăverii. Își plimbă privirea în josul colinei, până spre portul din Funchal, capitala insulei, și dincolo de el, privind îndelung corăbiile cu pânze albe.

Măcar dacă tatăl i-ar fi îngăduit să călătorească puțin... De ce n-avea voie să se îmbarce și el spre Anglia, laolaltă cu sutele de sticle de vin care erau cumpărate în fiecare an de clienții de-acolo? Sau măcar către Portugalia, care era patria lui mamă și pe care n-o văzuse niciodată!

Dar nu, pentru don Aurélio Barreto, locul lui Tiago era acolo, *chiar acolo*, între granițele proprietății, trundind douăsprezece, paisprezece ore pe zi în vie, verificând împrejmuirile, stârpind cuiburile de șoareci de pădure și multe altele.

Tiago se ridică în picioare și fluieră.

— Loco, hai să mergem!

Așteptă câteva clipe și apoi încercă din nou:

— Loco! Vino-ncoa!

Un câine mare și negru, cu blana deasă și creată, se ivi dinspre unul dintre rândurile de pomi, care separau o vie de alta, și-i alergă în întâmpinare, cu limba atârându-i afară.

— Ușurel, băiete, ușurel! Că nu mai ești un cățeluș, îl întâmpină Tiago, aplecându-se ca să-l mângâie.

Loco, un bătrân *cão de água português*, câine de apă portughez, sau, cum i se spunea în popor, „câine marinar”, răspunse dând din coadă. Tiago îi frecă cu afecțiune botul cenușiu și zăbovi asupra ochilor atinși de cataractă. Animalul ajunsese în casa Barreto când Tiago abia se născuse și, cu cei cincisprezece ani de viață trăită, avea de-acum zilele numărate.

Câinele linse mâna stăpânului, iar băiatul se îndreptă de spate, aruncând o privire distrasă spre orizont, pregătindu-se să se îndrepte spre casă. Însă ceva îi atrase atenția.

O navă tocmai intra în port. Asta nu era nimic ciudat: Madeira era o insulă cu un trafic permanent, unul dintre cele din urmă puncte de escală înainte de lungile traversări spre Asia sau America.

Însă nava aceasta era diferită. Nu era lungă și îngustă precum navele comerciale cu care era obișnuit Tiago. Era într-adevăr lungă, cu trei catarge și vele

mari pătrate, dar echipată și cu un șir dublu de tunuri, și etala agresiv o cocă vopsită în negru; hornul ei înalt scuipa spre cer un fum dens și închis la culoare.

Un zâmbet luminos se întinse pe chipul bronzat al băiatului, și ochii lui verzi se aprinseră de entuziasm.

— Să fiu al naibii... Este o navă de război!

Tiago sări peste gardul de lemn și începu să coboare de-a lungul unui teren necultivat și pietros. Loco îl urmă la doi pași, cu fidelitate oarbă.

— Întoarce-te acasă, Loco! îi porunci însă băiatul, arătând cu mâna vârful colinei pe care se înălța casa familiei Barreto. Nu poți să vii cu mine în oraș. Du-te la Ofelia! Ai priceput? La Ofelia.

Câinele își privi stăpânul cu ochii sticloși învăluiți în albeață, apoi se întoarse și se îndreptă spre casă cu urechile pleoștite. Tiago îl urmări cu privirea o bucată de vreme. Până mai acum un an, l-ar fi luat cu el în oraș, însă ultima dată când o făcuse, Loco, care, pe lângă că era aproape complet orb, nici nu mai auzea bine, se pierduse în hățișul de zgomote, mirosuri și voci care domnea în port. Lui Tiago îi trebuise aproape o zi întreagă ca să-l găsească. De la întâmplarea cu pricina, îi interzisese să mai părăsească hotarele moșiei.

— O lovitură bine țintită între ochi, concluzionase ca o sentință don Aurélio Barreto atunci, și i-ai face o favoare, băiete, ascultă-mă pe mine!

Tiago nu doar că nu-și ascultase tatăl, dar din acea zi își ținea câinele mereu pe lângă el, de teamă ca nu cumva capul familiei să-i aplice lui Loco nenorocita de lovitură între ochi. Și, în rarele dați în care se îndepărta de el, îl încredința Ofeliei, cea mai mare dintre surorile lui, o tânără de paisprezece ani, cu o fire încăpățânată și arogantă. Era singura dintre odraslele lui don Aurélio Baretto (incluzându-l și pe Tiago) care avea curajul să-și înfrunte tatăl, protestând la fiecare poruncă a lui. Și cu cât bărbatul amenința s-o închidă într-o mănăstire ori s-o trimită să locuiască la temuta mătușă Filipa, o văduvă aspră care duhnea a tutun mestecat, cu atât mai tare se amuza Ofelia să-l sfideze.

Loco e în siguranță cu ea, își spuse Tiago și își reluă coborârea spre Funchal, îndreptându-și din nou gândurile spre nava de război.

De unde venea? Și încotro se îndrepta? Dacă Madeira ar fi fost destinația finală, cu siguranță ar fi bombardat-o deja (chiar dacă Tiago nu reușea să-și imagineze de ce careva și-ar dori vreodată să culce la pământ patria celui mai faimos și apreciat vin din lume). Așadar, pentru oricine s-o fi aflat la bordul acelei nave de război, Madeira însemna numai o

escală pentru a încărca mărfuri, de-ale gurii și – iar la gândul acela inima îi tresăltă – *bărbați*.

Or și el era un bărbat, chiar dacă tatăl lui încă îl trata ca pe un copil.

Tiago o apucă pe cărarea abruptă care ducea în oraș, mărginită de primele case joase, albite de soare.

— Te grăbești spre port, hei, băiete? îl apostrofă un bărbat care mâna o căruță plină cu butoaie.

— Aș fi un smintit dacă n-aș face-o, răspunse el cu un rânjet răutăcios.

Bărbatul îi dădu dreptate râzând și-și struni cântărul în sus pe drumeag, ridicând un nor de praf nisipos.

Tiago continuă să alerge cale de încă vreo cincizeci de metri, până când pământul bătătorit se transformă într-o întindere de pietre netede și regulate, trotuare înguste și clădiri de-un alb strălucitor cu acoperișuri roșii: Rua da Carreira, strada cea mai veche din Funchal. Străbătu o bună bucată din ea, apoi făcu la stânga pe o străduță îngustă mărginită de dughene și ieși în piața din fața catedralei. Lui Tiago i se păruse mereu impunătoare, dar cu puțină vreme în urmă, un cuplu din Lisabona, care cumpărase de la tatăl lui mai multe lăzi cu vin, o definise drept „o bisericuță în mijlocul unei curți interioare”.

Tiago, tot mai nerăbdător să ia parte la acostarea în port a navei de război, se abținu cu greu să nu

strige la micul grup de femei cucernice strâns în fața catedralei să se dea la o parte. După un ultim zig-zag printre străduțele înguste și aglomerate, ajunse în cele din urmă la destinație: în port.

Dincolo de mulțimea de pescari, marinari, muși¹, negustori, puștani în căutare de distracție, hangii și magazioneri, se profila maiestuoasă și amenințătoare nava de război, cu toată coca vopsită în negru, cu șiruri lungi de tunuri și coșul înalt.

Este americană! își dădu seama băiatul când văzu bine steagul, acel inconfundabil dreptunghi cu dungi și stele. Zeci de docheri își făceau deja de lucru cu funii și corzi, în timp ce, de pe punte, oficiali în uniforme dădeau indicații prin gesturi și cuvinte.

— Încotro s-or fi îndreptând? întrebă careva pe un mus aflat în trecere, cu o raniță aruncată pe umăr.

— Spre Orient, răspunse acesta grăbit.

— Unde în Orient?

— D-apăi cine să știe, eu urmează să pornesc spre Africa!

Tiago îl urmări pe mus cu o privire plină de invidie. Băiatul acela trebuie să fi avut mai mult sau mai puțin vârsta lui și urma să pornească într-o mare aventură, fără niciun tată care să-i sufle în ceafă și să-i spună ce să facă și, mai cu seamă, ce să nu facă.

¹ Mus – elev marinar, novice (n. red.).

Își întoarse privirea spre rampa de coborâre a navei, pe care debarcau diferiți oficiali în uniforme. În cele din urmă, își făcu apariția un bărbat impunător, cu fruntea încruntată și obrajii ușor căzuți. Expresia feței îi era mândră, autoritară, a unuia care are o misiune și nici cea mai mică intenție să eșueze în a o îndeplini.

În momentul acela, Tiago simți o prezență lângă el. Cu coada ochiului, îl recunosc pe Berto, care fusese mai întâi timonier² și apoi nostrum³ pe o jumătate de duzină de nave. De la acele călătorii îndelungate în jurul lumii, pielea feței căpătase aceeași culoare precum coaja unei nuci, o rețea fină de riduri îi apăruse în jurul ochilor și rămăsese cu patru dinți lipsă. Deși avea douăzeci și nouă de ani, Berto părea de două ori mai bătrân și vorbea de parcă ar fi avut de trei ori vârsta sa.

— Acela e comandorul Perry, zise el. A luptat în Mexic, a fost în Rusia și acum se duce să treacă prin foc și sabie în Japonia.

Dacă pentru Tiago locurile acelea nu însemnau doar niște simple nume, asta i se datora tocmai lui Berto, care prinsese drag de el încă de când era micuț și îi povestise mereu despre călătoriile lui, creându-i

² Marinar responsabil cu direcția unei nave, manevrând timona (roata sau pârghia care controlează cârma) (n. red.).

³ Șef de echipaj al unei nave comerciale, responsabil cu buna întreținere a navei, a utilajului și cu inventarul acesteia (n. red.).

astfel o viziune, deși sumară, mai degrabă cuprinzătoare despre cum era lumea.

— Cum de știi asta? îl întrebă Tiago pe nostrom. Berto îi făcu cu ochiul drept răspuns.

— Este cântecul marinarilor, răspunse, lățindu-și gura într-un zâmbet. Numai noi putem să-l auzim.

Copil fiind, Tiago crezuse cu adevărat că marinarii își comunicau veștile cu ajutorul unui cântec special, de neauzit pentru urechile celui care nu fusese niciodată pe mare. Crescând, înțelesese că era doar felul lui Berto de a glumi pe seama lui. Dar era un fapt cert că nostromul era mereu la curent cu ultimele noutăți chiar înainte ca acestea să ajungă de domeniul public.

— Prin urmare, când te vei înscrie să te îmbarci? spuse Berto, trecându-și mâna prin părul albit de soare. Ar trebui să deschidă înregistrările chiar de azi.

— Poftim? tresări Tiago. Eu nu vreau să mă îmbarc...

Celălalt îl întrerupse, bătându-l cu mâna aspră pe piept.

— Ah, nu? Și-atunci de ce-ai dat fuga înapoi?

Tiago ridică din umeri.

— Din curiozitate. Nu mai văzusem niciodată o navă de război americană.

Berto plesni din limbă și scutură din cap, urmărindu-i cu privirea pe Perry și pe oficialii lui.

— Ești un mincinos foarte nepriceput. Mai bine așa. Pe mare e nevoie de sinceritate și loialitate. Altfel, o să sfârșești cu un cuțit înfipt în spinare în mai puțin de jumătate de zi.

Făcându-i semn cu ochiul și cu o bătaie pe umăr, Berto se despărți de Tiago și se îndreptă spre numeroasele cârciumi care dădeau spre port.

Băiatul îl urmări o vreme cu privirea, zăpăcit de vorbele bărbatului și de simplitatea cu care le pronunțase.

„Când te vei înscrie să te îmbarci?”

Nu este oare acesta adevăratul motiv pentru care am dat fuga aici? își spuse Tiago. Nu asta e ceea ce mi-ar plăcea, de fapt, să fac?

Privi în jur. Mare parte din echipajul navei de război coborâse pe uscat: oficialii împreună cu comodorul Perry mergeau acum în direcția birourilor portuare, în timp ce noii recruți și marinarii, asemenea unor furnici rapide, dispăreau înăuntrul cârciumilor și al tavernelor.

În clipa aceea, un bărbat deșirat, cu păr închis la culoare pieptănat pe spate și o mustață subțire, se ivi de pe *Mississippi* și se opri la jumătatea pasarelei, scrutând cu un dezgust nedisimulat portul forfotind de lume, care i se întindea la picioare.

— E careva de-aici care pricepe ce spun? exclamă în franceză.

Niciodată ca în acel moment nu se simți Tiago mai recunoscător temutei mătuși Filipa și duhorii ei de tutun rânced. În fapt, cu firea ei întru totul dezagreabilă, femeia aceea le impusese lui Tiago și surorilor lui ore interminabile de gramatică franceză în fiecare duminică după liturghie, ani la rând, în amintirea vremurilor pe care le petrecuse în Franța, alături de răposatul ei soț. Și, cu toate că acel calvar se încheiase de ceva vreme de-acum, Tiago încă îi resimțea consecințele.

Din fericire, se gândi atunci pentru prima dată în viața lui.

— *Monsieur?* zise Tiago și făcu un pas în față. De ce anume aveți nevoie?

Francezul, vizibil ușurat, se prezentă drept bucătarul de pe *Mississippi*, aflat într-o căutare disperată a unei piețe bine aprovizionate.

Tiago îi dădu indicațiile necesare; bucătarul nu precupeți cu mulțumirile și se îndepărtă urmând indicațiile tânărului. În momentul acela, gândul de a se imbarca nu mai părea atât de nebunesc. Nu avea oare deja vârsta ca s-o poată face? Ba sigur că da. Și capacitatea? Inclusiv: avea o constituție robustă, era sănătos, rupea un pic de franceză și mai știa și câteva vorbe în spaniolă și engleză.

E de-ajuns, își spuse, și această conștientizare neașteptată îl tulbură. Să-și fi dat seama că nu era în

stare să facă un asemenea lucru i-ar fi oferit o scuză. Un pretext ca să continue să se plângă de propria viață fără să facă nimic pentru a și-o schimba.

Dar acum...

„Când te vei înscrie să te îmbarci?”

Diseară, se hotărî Tiago, întorcându-se și îndepărându-se de chei, hotărât. *Diseară o să vorbesc cu tata.*

Conversația nu decurgea cum sperase.

Așezat în capul mesei masive, din lemn închis la culoare, aflate în mijlocul sălii de prânz, don Aurélio Barreto îi pusese lacăt lui Tiago cu un cuvânt simplu și foarte limpede.

Nu.

Așa că acum toți mâncau în cea mai adâncă tăcere. Mama lui Tiago, *donna* Mariana, nici măcar nu-și ridicase privirea din farfurie când fiul încercase în zadar să deschidă conversația. Iar surorile mai mici ale lui Tiago – Ana, Juliana și Maria – făcuseră întocmai la fel. Ofelia, în schimb, îi tot arunca priviri furioase tatălui, care continua s-o ignore cu încăpățănare.

Jano, bătrânul servitor al familiei Barreto, îi turnă stăpânului un pic de vin și apoi se retrase în bucătărie, lăsând familia într-ale ei. Policandrul cu cele treizeci și șase de lumânări ale sale lumina masa de sus ca un soare uriaș, proiectând pe fața de masă albă ca

neaua reflexii în culorile curcubeului, pe care Tiago le pironea cu privirea de-un minut întreg deja, adică de când tatăl pronunțase acea singură silabă.

Nu.

Ofelia, așezată lângă el, îi dădu un cot.

— Continuă! îl îndemnă cu un murmur. Insistă...

Tiago își îndreptă spatele.

— Tată...

— Am spus nu, îl întrerupse el. N-o să te îmbarci pe o navă de război americană. N-o să te îmbarci pe nicio navă. Ești un Barreto: locul tău e aici.

Nici măcar nu țipa. Vorbea potolit, netulburat, de parcă acela era singurul adevăr posibil, iar contrariul său însemna ceva într-atât de greu de înțeles, că nu merita nici măcar o reacție adevărată.

Tiago își strânse pumnii și-și îndreptă privirea spre mama lui, care continua să soarbă din supă în tăcere, cu ochii plecați, cu mișcări lente și măsurate, menite să nu-și supere în niciun fel bărbatul. Ușoară, invizibilă și tăcută: acestea erau cuvintele care îi descriau cel mai bine mama. O ființă fragilă care traversa viața încercând să se tulbure cât mai puțin pe sine și pe ceilalți.

— Tată, Tiago e deja bărbat. Nu-i poți hotări dumneata destinul! exclamă Ofelia, care, spre deosebire de mama ei cea eterică, făcuse din a-i tulbura pe ceilalți rațiunea ei de-a fi.

Don Aurélio Barreto își lăsă jos lingura și-și pironi cu privirea fiica. Dumnezeu îi crease opuși ca fire, dar se amuzase făcându-l pe fiecare oglinda celuilalt. Ofelia și tatăl ei împărțeau același păr des, creț și negru, aceiași ochi căprui un pic prea apropiați, un nas drept cu vârful ușor turtit și sprâncenele arcuite.

— Pot, răspunse bărbatul. Pentru că eu sunt cel care comandă aici. Și dacă nu-ți convine asta...

— O să mă trimiteți la mătușa Filipa, știu, încheie Ofelia. Însă nu vorbim despre mine, ci despre Tiago...

— Greșit, draga mea, i-o tăie tatăl. Nimeni nu vorbește despre Tiago, pentru că nu este nimic despre care să vorbim.

Subiectul întregii discuții avea obrajii și gâtul ca para focului. În clipa aceea, se gândi la felul dezinvolt cu care Berto îl întrebase când urma să se îmbarce, la tânărul mus care urma să plece spre Africa și la cât de ușor îi fusese să comunice cu bucătarul francez de pe *Mississippi*.

Locul meu nu e aici.

Deschise gura ca să-și dea glas gândurilor, dar tatăl i-o luă înainte.

— De ce e câinele sub masă? răbufni el. N-am fost oare destul de clar că n-are voie să stea în casă când luăm cina? Marș de-aici!

Lovit de șutul bărbatului, Loco se tângui de durere și se apropie de Tiago, căutând adăpost.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e pe jumătate un hoit.

Don Aurélio Barreto izbi cu pumnul în fața de masă tivită cu dantelă, în dreptul farfuriei.

— Jano, pistolul! S-o încheiem odată cu spectacolul ăsta jalnic.

Tiago țâșni atât de iute în picioare, că scaunul se trânti la pământ.

— Să-nu-care-cumva-să-îndrăzniți-să-trageți-în-câinele-meu! silabisi, cu degetul îndreptat spre tatăl lui.

El nici că-l băgă în seamă.

— Jano, pistolul!

Bătrânul servitor intră șchiopătând în sala de prânz, ducând cu teamă și reverență pistolul stăpânului.

— Tată! țipă Ofelia. Nu poți să-l omori pe Loco!

— Ba sigur că pot, răspunse el, ridicându-se-n picioare. Eu sunt cel care comandă aici, întări el. Și dacă spun că acel câine trebuie să moară, atunci așa e.

Însă don Aurélio Barreto nu apucă să ia pistolul pe care servitorul i-l întindea, căci într-o clipă se trezi trântit la pământ.

Tiago îl lovise.

Preț de o clipă infinit de lungă nu se mai întâmplă nimic. Toți rămaseră nemișcați, pietrificați, precum frunzele prinse ca într-o capcană sub suprafața unui

lac înghețat. Mama lui Tiago, care abia ce-și dusesese lingura la gură, nu avu nici măcar curajul să-și lase jos brațul.

Don Aurélio își pironi cu privirea fiul și, fără să se miște de pe podea, îndreptă o mână spre Jano, care, ghicind porunca nerostită a stăpânului, se grăbi să-i înmâneze pistolul.

Ofelia îl scutură pe Tiago.

— Fugi de-aici! șopti. Du-te!

O dată-n viață, băiatul nu se mai pierdu în gânduri, dubii sau îngrijorări. Îl ridică pe Loco de jos și, strângându-l în brațe, dădu buzna afară din casă, ieșind pe ușa de sticlă care dădea în grădină.

Imediat ce picioarele lui atinseră iarba, o lovitură de pistol răsună în aer.

— La dracu' cu toate! blestemă, strângându-l la piept pe Loco, care găfâia confuz și înfricoșat.

În timp ce o apuca pe Rua da Carreira înspre Funchal, Tiago își dădu seama că, cel mai probabil, nu avea să mai străbată strada aceea și-n sens invers. Nu în noaptea aceea. Nu în viitorul apropiat.

Trebuie să mă imbarc pe Mississippi, realizez el. Cu orice preț.

Mulțumită vremii călduțe, străzile din Funchal erau destul de animate. Ulicioarele din port răsunau de cântecele marinarilor, care se acompaniau la muzicuță și acordeon. Oficialii portuari verificau

documentele, în timp ce mușii controlau odgoanele sau încărcau mărfuri și provizii.

Tiago îl găsi pe Berto pregătindu-se să fumeze în față la Taberna do Tubarão. Stătea așezat pe o bancă sprijinită de peretele crâșmei, cu picioarele-i lungi întinse în față și încrucișate în dreptul gleznelor, și cu privirea senină, pierdută în cerul înstelat.

— Berto! îl strigă Tiago.

Bărbatul se întoarse. Imediat ce cuprinse cu privirea întreaga scenă – Tiago lac de sudoare, cu chipul răvășit, și câinele iubit strâns la piept –, se ridică în picioare.

— Ce ți s-a întâmplat, băiete?

— Tata..., abia trase aer Tiago. Eu...

Și arată spre *Mississippi*, ancorată la mică distanță de-acolo, cu pânzele albe uriașe și marele coș negru precum noaptea care îi învăluia.

— Trebuie să-mi iau tălpășița de aici, spuse.

— Și câinele ce-are a face cu asta?

— Tata vrea să-l omoare.

— De ce...?

— I-am tras un pumn, răspuse Tiago, făcând un efort să dea crezare propriilor cuvinte. Tatălui meu.

Berto pocni din limbă.

— Vouă, la alde Barreto, vi se înfierbântă repede capul...

Rămase pe gânduri câteva clipe.

— Ai documente la tine?

Tiago clătină din cap.

— Însă cincisprezece ani ai împlinit deja.

— Da.

Nostromul își mângâie bărbia proaspăt rasă.

— Bine. O să-ți găsec un loc unde să te ascunzi în următoarele trei zile...

— Trei zile? Eu trebuie să plec imediat!

— Băiete, *Mississippi* ridică ancora în ziua de cincisprezece. Dacă te grăbești așa de tare s-o tai de aici, poți să te imbarci pe nava aia – și Berto arătă spre capătul îndepărtat al portului –, care mâine pleacă spre India. Sau să mă aștepți pe mine: pe douăzeci și trei ridic ancora spre Caraibe.

Ani la rând, Tiago visase să navigheze împreună cu Berto. Să străbată lumea, să respire secretele mării, să trăiască aventuri incredibile alături de cel care, dacă privea în urmă, fusese pentru el ceva între un tată și un frate mai vârstnic.

Dar douăsprezece zile de așteptare erau prea mult. Don Aurélio Barreto avea să-l găsească înainte să plece și avea să facă în așa fel încât fiul lui să nu părăsească Madeira pentru tot restul vieții.

Scutură din cap.

— Nu pot să aștept.

Berto îi cuprinse umerii cu brațul.

— Asta îmi și imaginam.

Își mută privirea spre Loco.

— Și câinele? Nu poți să-l iei cu tine pe navă, doar știi bine.

Tiago își afundă fața în blana animalului. Câinele respira cu greutate, cu ochii închiși, obosit de evenimentele din ultima jumătate de oră: lovitura cu piciorul, împușcătura, fuga...

— Dacă tata îl găsește, îi trage un glonț în cap.

Tiago se luptă să nu plângă, dar lacrimile îi umpleau deja ochii.

— Mi-l omoară, înțelegi? Doar pentru că mi-e drag.

— Bine, băiete. Acum liniștește-te și, mai cu seamă, nu le da ocazia să te vadă scâncind tipilor ălor de-acolo: sunt de pe *Mississippi*. Capul sus, pieptul înainte și arborează un aer sigur de sine, dacă nu, te jupoaie de viu imediat ce dau peste tine singur la bord. Vino, te duc la Marisol. O să rămâi la ea în noaptea asta.

Marisol era stăpână peste Pousada Serena, un han întins pe trei etaje și aflat la marginea dinspre miazăzi a portului din Funchal, care pune la dispoziția mușteriiilor săi mâncăruri dintre cele mai gustoase și camere excepțional de curate și spațioase. De obicei, acolo trăgeau personalitățile importante care se găseau în trecere prin Funchal. Era un loc foarte scump pe care Berto, în ciuda gradului de nostrom și

înalta considerație de care se bucura în Madeira, cu siguranță nu și-l putea permite.

Însă Marisol era sora lui, iar asta rezolva totul.

Berto, Tiago și Loco, aflat încă în brațele stăpânului său, străbătură cheiul, ocolind oameni, mărfuri și odgoane încolăcite. Din când în când, careva încerca să-l oprească pe Berto, invitându-l să bea ceva sau să-și împărtășească poveștile despre ultima dintre călătorii, dar el refuza cu fermitate și gentilețe. Odată ajunși la han, îl conduse pe Tiago în partea din spate a clădirii, înspre care dădeau bucătăriile.

În fața lor, separate de o curtică pătrată având în mijloc un ciubăr mare dând pe-afară de flori, se găseau două magazine mici din lemn.

— Du-te în aia de-acolo, îi arătă Berto. Înăuntru o să dai peste niște găini, dar vor fi în cuști, pentru că lui Marisol i-e teamă să nu i le fure. Pun să ți se aducă un pic de apă și ceva de mâncare. Și o găleată. Da, o să ai nevoie de-o găleată.

— Ce să fac cu ea? întrebă Tiago.

— O să trebuiască să stai închis acolo înăuntru timp de trei zile. După tine, la ce-ți poate folosi găleata? răspunse Berto râzând.

În ciuda situației, Tiago zâmbi la rândul lui și, ascultător, urmă indicațiile nostromului. Magazinul era îngust, dar curat, cu toată prezența găinilor acolo,

care nu reacționară când Tiago și Loco își făcură apariția, ci continuară să doarmă.

Băiatul închise ușa și se duse să se așeze în partea din spate a șopronului, sprijinindu-se cu spatele de peretele despărțitor. Loco se întinse lângă el și-și lăsă capul pe coapsa stăpânului.

— Îmi pare rău, drăguțule, îi spuse Tiago, iar la auzul vocii lui, câinele începu să dea din coadă. O să-ți găsesc un loc bun unde să stai, o să vezi.

Dar, în străfundul inimii lui, băiatul știa că aceea era o minciună. Pentru că locul cel mai bun pentru un câine e alături de stăpânul lui. Și, chiar dacă Tiago ar fi reușit cu adevărat să găsească pe cineva dispus să aibă grijă cu iubire și afecțiune de Loco, cățelului tot avea să i se frângă inima.